

Wie de toespraak van Bush voor de Verenigde Naties van 12 september gehoord heeft, kan slechts tot één conclusie komen: hier komt oorlog van. Hij gebruikt een beproefd middel: eerst nog enkele eisen formuleren... waarvan hij weet dat ze toch niet ingewilligd zullen worden. Welke houding zal de Belgische regering aannemen?

Het militair budget van de VS zal volgend jaar onder het bewind van Republikein George W. Bush, zoon van zijn vader..., 379 miljard bedragen. Een bedrag dat haast overeenstemt met het militair budget van 1967, topjaar van de oorlog tegen Vietnam. De mannen maken kennelijk plannen.

Dat militair budget is al beginnen stijgen onder Clinton en maar steeg met stip sinds de aanslagen van 11 september. Het is duidelijk dat de VS die aanslagen aanwenden om nu met de botte bijl te werk te gaan. Alle 'schurkenstaten', regimes die de VS al langer dwars zaten, wil Bush nu aanpakken onder het voorwendsel van de strijd tegen het terrorisme.

Let vooral op de argumentatie die Bush daarbij hanteert. Hij beweert ondermeer dat Saddam eraan moet omdat die 'de VN-resoluties naast zich neerlegt'. Dit terwijl de Verenigde Staten de jongste tijd zelf niets anders doen dan de VN boycotten en aan de kant schuiven. De oorlog in Kosovo werd aangevat zonder mandaat van de VN, zonder het internationale oorlogsrecht te respecteren enz. Het idee van een internationaal strafhof werd geboycot door de VS. Op de jongste milieuflop, excuseer -top, van de VN in Johannesburg bleef Bush opvallend afwezig, enzovoort. Ons gaat het niet om een verdediging van de VN tegenover de VS of de Nato maar gewoon om de hypocrisie van deze man zijn woorden.

De leugens en de hypocrisie rond deze zaak zijn kristalhelder. VS-bondgenoot Israël legt al jarenlang VN-resoluties rond de Palestijnse kwestie naast zich neer. In dat geval wordt dat echter beloond met een fikse jaarlijkse militaire steun aan het Israëliisch regime. Saddam is een 'dictator', zo klinkt het nog. Nochtans kan dat evenzeer gezegd worden van het dictatoriale Saëdische regime, dat echter als bondgenoot beschouwd wordt en dus geen strobreed in de weg wordt gelegd. Het volk moet bevrijd worden, is een volgend argument. Waarom dan niet beginnen bij het Palestijnse volk dat het zo zwaar te verduren heeft? Of bij het Koerdische volk dat nog steeds onderdrukt wordt door VS-bondgenoot Turkije... Het is met andere woorden allemaal praat voor de vaak. Het maakt deel uit van een grootschalig propaganda-offensief om de geesten voor te bereiden om een 'noodzakelijke' oorlog.

Geen steun aan Saddam, geen steun aan Bush

Wij steunen het regime van Saddam Hoessein allerm minst. Hij is een dictator, een man die er met de rijkdommen van zijn volk van doorgaat. In de Iraakse gevangenissen worden politieke tegenstrevers gemarteld. Linkse militanten, syndicalisten en revolutionairen, communisten worden er vervolgd. Het ministerie van informatie is er alomtegenwoordig. Saddam putte zijn land uit in een jarenlange oorlog tegen rivaal Iran (toen nog met steun van de VS). Hij bestookte de Koerden in zijn land met gifgas. Het klopt dat er in het land gratis onderwijs en gezondheidszorg bestaat, maar dat neemt al dat andere niet weg. Irak kent een kapitalistisch regime, met Saddam als vertegenwoordiger van een deel van de heersende klasse.

Voor de Verenigde Staten draait het echter allemaal om de olie, want Irak beschikt over 60 procent van de wereldwijde oliereserves voor de komende 100 jaar. Zij willen Saddam weg omdat die sinds de afloop van oorlog tussen Iran en Irak niet langer naar Amerikaanse pijpen danst en zijn olie niet zomaar cadeau geeft aan Westerse multinationals. Hij raakte in conflict met de VS na 'verraad' van de CIA tegen hem. Een oud raadgever van president Carter vatte het als volgt samen: "De echte inzet voor de VS bestaat erin om van de Golf een zekere en stabiele bron van olietoevoer te maken, olie die aan een redelijke prijs aan het geïndustrialiseerde Westen moet kunnen verkocht worden". Kort en duidelijk!

De oorlog tegen Irak is dus niets méér of minder dan een zoveelste koloniale rooftocht van de belangrijkste imperialistische grootmacht in de wereld, ondersteund door een aantal bondgenoten. Uiteraard verzetten linkse organisaties zich hiertegen, want wie dit ok vindt, verklaart zich er akkoord mee dat elk regime dat niet gewillig de imperialistische eisen volgt zomaar onder een bommentapijt kan bedolven worden. Dit heeft hoegenaamd niets met steun aan Saddam te maken. Integendeel. Wij verzetten ons en mobiliseren tegen de nakende oorlogsdreiging, die opnieuw duizenden mensen dreigt te doden maar steunen tegelijkertijd Iraakse krachten die strijd leveren voor de omverwerping van Saddam en voor een socialistisch alternatief.

Vaders werk afmaken

In januari 1991 startte papa Bush een oorlog tegen Irak, nadat het land Koewijt was binnengevallen. Deze oorlog had naast de evidente materiële belangen ook een sterke ideologische functie; nl. de almacht van de Verenigde Staten in de nieuwe 'Wereldorde' van na de val van de muur duidelijk maken. In 46 dagen tijd werd er toen 88.000 ton aan bommen op Irak gegooid, evenveel als Duitsland inzette in de hele tweede wereldoorlog! De bombardementen waren ongemeen brutaal en troffen evenzeer militaire, industriële als burgerdoelwitten. Bronnen over het aantal Iraakse slachtoffer lopen uiteen, gaande van 100.000 tot 250.000. Die golfoorlog betekende ook de intrede van een nieuw type oorlog met een sterke rol voor de luchtmacht, zeer weinig slachtoffers aan de zijde van de 'geallieerden', een enorme propaganda in de media en het gebruik van nieuwe termen als 'zijdelingse schade' of 'chirurgische bombardementen'.

Het 'duivelse regime' van Saddam met haar zogenaamde enorme militaire capaciteit werd op een goede maand tijd op de knieën gedwongen. De oorlog werd echter gevolgd door een handelsembargo van de VN, dat nog steeds geldt en dat zeker tijdens de eerste jaren ervan zeer veel slachtoffers heeft geëist, veel méér dan tijdens het militaire conflict zelf. Een VN-verantwoordelijke die zelf ontslag nam, stelde dat het embargo, door de voedsel- en medicijnentekorten die het veroorzaakt, verantwoordelijk zou zijn voor de dood van honderdduizenden Iraakse kinderen.

Maar nu ook dat verschrikkelijke embargo, dat willekeurige en onschuldige mensen doodt, het regime van Hoessein niet ten val heeft kunnen brengen, wenst Bush junior onder het voorwendsel van 11 september definitief komaf te maken met het Iraakse regime. Bush steekt niet onder stoelen of banken dat hij in het land een marionettenregime wil installeren, hij nodigde reeds een hele reeks 'opposanten' uit naar Washington om over het post-Saddam tijdperk te spreken.

Verzet tegen de nakende oorlog

Het is onduidelijk hoe lang deze oorlog nog op zich zal laten wachten en hoe lang de VN nog een nummertje zal opvoeren. Vast staat wel dat de eisen van Bush zo hoog liggen dat ze niet gerealiseerd zullen worden. Samengevat komt het er op neer dat indien de VN er niet in slagen om niet-militair een regime-wissel te forceren, de VS dit met bruut geweld zullen doen. Saddam moet eruit, met minder is de Amerikaanse regering niet tevreden. In België komt het erop aan om terug een brede en actieve anti-oorlogsbeweging op de rails te krijgen, die betogingen en acties kan plannen tegen deze oorlog en mogelijke Belgische steun hieraan. Daarom wordt ondermeer de bomspotting actie van 5 oktober in Kleine Brogel een eerste belangrijke afspraak. Dan zullen opnieuw honderden activisten over de draad van de militaire basis van Kleine Brogel wippen, op burgerinspectie. Daar draait het om een tiental nucleaire B61-bommen die op die basis opgeslagen liggen en waarover de paars-groene regering zich in stilte hult. De SAP roept op om deel te nemen aan deze actie. Maar het is duidelijk dat we klaar moeten zijn voor een nieuw anti-oorlogscmité, dat onmiddellijk kan reageren in geval van aanvallen tegen Irak.

Paars groen: doet ze het of doet ze het niet?

Bush weet steeds meer steun te sprokkelen voor zijn rooftocht. Tony Blair is een trouwe partner als

het erom draait Irak onder vuur te nemen. Voorts valt op dat de nieuwe rechtse regering in Nederland, onder leiding van de christen-democraat Balkenende, snel over de brug kwam. Voorts lijken ook Berlusconi en Aznar nu reeds gewonnen voor de oorlog. Met de rechtse en reactionaire wind die momenteel door de Europese Unie waait valt te vrezen dat de anderen wel eens zouden volgen. Officieel luidt het Belgische standpunt nog dat een oorlog te mijden valt. Maar indien het erop aankomt, valt te vrezen dat ook België de kant van de 'geallieerden' zal kiezen.

De groenen kantten zich in 1991 resoluut tegen de 'Golffoorlog'. Op tien jaar tijd is er veel veranderd. Zal steun aan een oorlog tegen Irak wederom "geen regeringscrisis waard zijn"? Hun flauwe houding ten aanzien van de wapenuitvoer naar Nepal doet weinig goeds vermoeden. Op 29 mei zei Olivier Deleuze (staatssecretaris van Ecolo) tijdens een interview met Radio Campus (ULB) het volgende over de oorlog tegen Afghanistan: "In Afghanistan had zich een regime geïnstalleerd dat bestond uit anti-democratische, middeleeuwse, extreem-gevaarlijke terroristen en ik heb er geen moeite of problemen mee om deze mensen met bombardementen te verjagen. De reden waarom het in dit geval om Amerikaanse bombardementen ging, heeft er mee te maken dat Europa geen militaire capaciteit heeft. Ik ben er voorstander van dat Europa haar militaire slagkracht sterk vergroot, omdat ik denk dat zo de vrede dichterbij komt. Dat zal trouwens ook de Amerikaanse invloed doen afnemen." Met dergelijke uitspraken zijn de groenen wel heel erg ver van huis en het is duidelijk dat je op analoge wijze een aanval tegen Irak kan beargumenteren. Hoewel, in datzelfde programma stelde Agalev'er Frans Lozie dat een nieuwe aanval tegen Irak "zonder de groenen" zou gebeuren. Benieuwd of die woord houdt.